Kronika Městské hudební školy pro Děčín – Podmokly, Podmokly, Příkopy 10

P s á n o r o k u 1 9 4 6 !

Po útrapách válečných, s bolestnou vzpomínkou na ty, kteří již nejsou mezi námi, chopil jsem se akce zajištění škol na severovýchodní Moravě a zajištění hudebních nástrojů po Němcích. Sám bez domova, který byl bombami úplně zničen, zajistil jsem s mnoha překážkami všechny školy na sv. Moravě i s majetkem k nim náležejícím, nově se zrodivší vlasti. Byla by to jistě celá kniha, chtěl-li bych popsati zážitky, úspěchy a neúspěchy této akce.

Ministerstvo školství vydalo pokyny pro zajištění pohraničí a já na vlastní žádost přeložen do Děčína ze služeb zemského národního výboru v Brně do kraje ústeckého. Již v květnu 1945 přijíždím do Děčína, abych zajistil vhodnou budovu. Tou dobou byly však nutnější věci k vyřízení (odsun Němců aj.), a tak pomáhám, kde se dá. Návrat do Brna byl pro mne ještě nutností a vracím se definitivně dne 3. července 1945, abych již Podmokly neopustil. Poměry byly tehdy velmi neutěšené. Nebylo budovy pro školu. Za německé éry byla škola v budově gymnasia, která nyní ale slouží škole učňovské s 1 200 žáky, takže s ní se dělit nelze. Nastalo úmorné hledání. Dvacet šest budov jsem vyhledal, žádná mně však nebyla přidělena. Sekretariát KSČ byl tehdy v Podmoklech na Příkopech 10. Můj známý, tajemník Vrána, mně prozradil, že sekretariát strany se bude stěhovat, a tak se prostřednictvím KSČ podařilo získat střechu nad hlavou. Začala starost o vybavení školy. Přispěním školského ref. s. Raulína, nynějšího předsedy MNV s. Voráčka, bezpečnostního ref. s. Kocvary, JUDr. Tučka, předsedy kuratoria a jiných příznivců, dostáváme to nejnutnější, aby bylo možno začít s vyučováním. Obstarání hudebních nástrojů bylo těžké. Nástrojů dostatek, ale nebyli lidé, kteří by nástroje dopravili do školy. Po této stránce nutno poděkovati MNV v Chrochvicích, jehož nevšední ochotou byla většina nástrojů získána a který také dal i povoz k dispozici pro jejich dopravu. Nelze při tom nevzpomenout houslového virtuosa, žáka Fr. Ondříčka i Ot. Ševčíka, profesora Karla K o r e c k é h o z Táboru, který tou dobou, kdy škola neměla učitele, pomáhal učit v nevytopených místnostech, kde s námi též bydlil. Bylo to před Vánoci roku 1945, kdy jsme za jedno odpoledne nedělní přestěhovali z Chrochvic 5 pianin. Znamenalo to snésti v Chrochvicích tyto nástroje mnohdy až od půdy na vůz a v Podmoklech opět po velmi úzkých schodech do 1. poschodí.

Leč i tyto nesnáze byly překonány a nastává hledání učitelských sil. Nedostatek uhlí, vyučování v zimě, špatné zásobování, neutěšená ubytovací akce odradila ty, kteří v pohraničí hledali zlepšení své situace. Těch není nutno vzpomínat, ale sluší se zaznamenati prof. Miloše Krásu z Prahy, učitelku Anežku Kolářovou z Kralup, jmenovaného již profesora Karla Koreckého z Tábora, kteří v dobách nejtěžších a za podmínek nejsvízelnějších, pomáhali učit, stěhovat, čistit, sbírat noty, prostě zachraňovat. Jejich zásluhou je dnes ve škole 11 klavírů, 2 harmonia, mimo jiné nástroje, které bych byl sám přestěhovati nemohl. Sběr not, pokud jsem byl informován kde se nalézají, uskutečnil jsem opět s prof. Koreckým. Jsou krásné i trapné vzpomínky na doby, kdy jsme jezdili po městě s ručním vozíkem a sváželi drahocenný materiál, který se válel leckde na ulici i na smetišti. Doufám, že počet hudebnin dosáhne čísla asi 10 000 kusů, podaří-li se tento sběr ukončit. Něco bude muset být vyloučeno, ale i tak

bude nádherný archiv. (Ve skutečnosti dosáhl čísla kolem 4 000, ale byl mým nástupcem dán do sběru a mnozí občané mají dnes krásný archiv notovin.) Za tuto činnost byla mě udělena tehdejší vrchností důtka, že nemám stehovat, ale ředitelovat?? Škola byla v činžovním domě, neměla dostatek místností k rozšíření školy a splniti heslo „Co Čech, to muzikant“. Vliv, který hudba má na charakter člověka, je-li provozována jako umění, je jistě beze sporu. Doufám však pevně, že konsolidaci poměrů zvláště v pohraničí přispěje vládou vyhlášená dvouletka a škola hudební najde splnění svých tužeb. Nakonec nutno připojiti několik suchých čísel jako doklad ke skutečné pohádce, kterou jsem napsal.

Učitelský sbor ve školním roce 1945/46 oddělení klavíru: prof. Miloš Krása, Vítězslav Havel a výpomocná učitelka Věra Ježková. Oddělení houslové: prof. Karel Korecký, uč. Bohumil Jícha (housle, zpěv), uč. Rudolf Špoutil, uč. Anežka Kolářová, ředitel Otakar Pejša pro nástroje smyčcové a dechové. Z jmenovaných zůstali v roce 1946/47 uč. Rudolf Špoutil a Vra Ježková. Nově přijati uč. Jaroslav Flieger a Marie Beranová, oba klavír.

Ve školním roce 1945/46 bylo vyučováno 148 žáků. Mimo to povoleno MNV zřízení pobočky v Děčíně, kde se přihlásilo 265 žáků. Nebylo však učitelů.

Ve školním roce 1946/47 je přihlášeno 220 žáků, vyučováno 190.

Škola v Podmoklech má 4 klavíry, 7 pianin, 2 harmonia, smyčcových nástrojů dostatek, ježto je ve škole uskladněn majetek po Němcích. Schází dechové nástroje.

Hudební škola pořádala v tomto roce kapelnický kurs, který navštěvovalo 10 posluchačů. Řídil i vyučoval ředitel. Salonní orchestr hudební školy pánové M. Krása, Jaroslav Podlesný, Alois Mrkus, Otakar Pejša, účinkoval při divadelní hře Lucerna, k níž ředitel komponoval scénickou hudbu, dne 28. října 1945. Smyčcový kvartet žáků školy účinkoval při oslavách TGM 7. března. Kvartet pozounů za spoluúčinkován ředitele účinkoval při květnových oslavách výročí osvobození a při oslavách Husových. Ředitel přednášel při koncertu Pepy Bartoně a pí Hellerové-Sádecké o hraných skladbách a životě umělců. Škola pořádala soutěž o nejlepšího žáka školy a uspořádala 4 besídky.

V roce 1946/47 bude možno podnikati větší akce, ježto někteří žáci dobrovolně po celé prázdniny s ředitelem školy denně cvičili a bude tudíž 24členný orchestr zasahovat velmi intensivně do dění školy. Mladí hráči zaručují i umělecký růst tohoto tělesa.

Přál bych si, abych mohl v klidu své vědomosti načerpané za 20leté činnosti v tomto oboru proměniti ve skutek ku prospěchu žáků školy, celé veřejnosti a naší krásné vlasti.

Podmokly, 18. října 1946

Otakar Pejša
ředitel MHŠ

==========

Poznámka:
Při doslovném přepisu byly opraveny hrubky a rozepsány některé zkratky, které by už pro dnešního čtenáře byly nesrozumitelné.